

БРОЯ 2 лв.	Редакция и Администрация ул. „Гургулата“ № 3 — Варна Телефонъ : 229	РЕДАКТИРА: В. ПАВУРДЖИЕВЪ	АБОНАМЕНТЪ : За година 100 лв., 1/2 год. 60 лв. 3 месеца 30 лв.	БРОЯ 2 лв.
-------------------	---	-------------------------------------	---	-------------------

Въ интименъ туалетъ

Прочутата филмова звезда
Лиана Хайдъ.

Най-хубавиятъ грѣбъ

Мисъ Виргиния, получила
най-високата премия за ху-
бавъ грѣбъ, и която съ
усмивката е успѣла да за-
влеее своитѣ жури.

Франсъ Делия

въ филмътъ „Танцѣорката
отъ Фоли Берже“.

Лилианъ Гишъ

една отъ най-яркитѣ звезди на американското филмово небе,
любимка и на нашата публика.

Учителскиятъ курсъ

уреденъ презъ изтеклата ваканция отъ Старо-Загорската
училищна инспекция.

Края на банския сезонъ

Снимка съ последнитѣ дни на морскитѣ бани и варненския плажъ.

Последната мода на кабаре

Германската танцѣорка Ла
Жана, която е произвела
фуроръ въ голѣмото кабаре
„Халерревию“ съ своя ори-
гиналенъ костюмъ отъ
черна лисица.

Борба съ бикове

Въ Испания борбата съ би-
кове и днесъ предизвиква
небивалъ интересъ.

Лео Троцки

Водача на опозицията въ
Съветска Русия.

Куриозно завещание

Страхът да бждеш заровенъ живъ никжде не е тъй разпространенъ, както въ Англия. Тамъ даже съществува лига за борба срещу мнимата смъртъ. Тази лига брои 20,000 членове, изъ различнитъ слоеве на обществото — отъ банкера до простия работникъ.

Преди половинъ година единъ лондонски аптекаръ бѣше измамилъ даже единъ апаратъ, който съ „100 на сто сигурностъ“ констатираше настѣпването на естествена смъртъ.

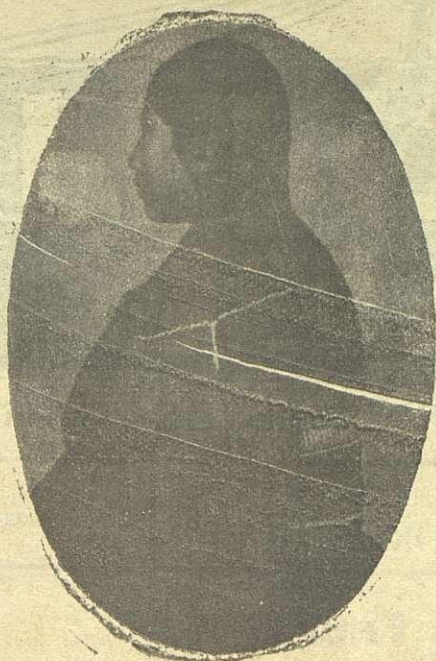
Понастоящемъ въ Лондонъ говорятъ много за завещанието на богатия фабрикантъ Джемсъ Мотсъ, който е починалъ неотдавна на дачата си. Неговото завещание, отворено и прочетено единъ часъ следъ смъртта му, е произвело истинска сензация. Защото то, освенъ обикновенитъ разпореждания, относително имуществата и паритъ му, съдържа и следнитъ пасажъ:

„До моята смъртенъ одъръ сж длѣжни да дежурятъ трима лекари. Чрезъ всички способи, каквито знае науката, тѣ сж задѣлжени да провѣрятъ дали наистинна съмъ умрѣлъ или се намирамъ само въ положение на летаргия. Ако имъ се отдаде да ме разбудятъ и да докажатъ, че азъ съмъ билъ мнимо-умрѣлъ — тѣ ще получатъ по 10,000 фунта стерлинни. Само когато настѣпването на моята смъртъ е вънъ отъ всякакви съмнение, да бждатъ въ сила следнитъ разпореждания:

1. На лекаритъ се възлага да подложатъ моятъ трупъ подъ действията на синилната киселина. Нека не се обидятъ г. г. лекаритъ, — все може да има нѣкаква възможност да се събърка и да бжда погребанъ живъ.

2. Нека следъ смъртта ми да ме ругаятъ идиотитъ, но и тази мѣрка на предпазливостъ азъ все още считамъ недостатъчна. И затова поставямъ предъ лекаритъ още едно искане. Тѣ сж длѣжни да обезглавятъ труптъ ми, и като съставятъ за това протоколъ, да го връчатъ на моятъ съветникъ.

Страната на хризантемитъ

Едно отъ хубавитъ цѣтя на Япония.

Пешкомъ отъ Лондонъ до Индия

Двама млади англичани, братята близнаци Доналдъ и Дугласъ Бартони сж заминали завчера отъ Лондонъ за дълго пътешествие. Тѣхнитъ пътъ минава презъ Франция, Италия, Югославия, България, Турция, Арабия и Персия.

3. Следъ обезглавяването на труптъ ми, моитъ смъртни останки трѣбва да бждатъ положени въ единъ човаль, и този човаль да се натовари на единъ специално ангажиранъ за целта параходъ. Безъ всякакви погребални церемонии пархода да излезе изъ лондонското пристанище и въ открито море, най-малко на 50 километра отъ града, да хвърли човальтъ съ моето тѣло въ морето. Наследницитъ ми сж длѣжни лично да присѣтствуватъ при тази церемония и да следятъ тя да се изпълни най-точно.

Борса на просидитъ

За да подаднешъ въ „борсата на просидитъ“ въ Виена е необходимо да имашъ особена атестация. Въодътъ за нея е забраненъ на всички лица, които иматъ определена професия. Тамъ иматъ мѣсто само ония, които нѣматъ определени занятия.

Най-оживеното време въ борсата е между 12 и 3 часа следъ полунощъ. Предъ това време добродушнитъ веселяци се скитатъ отъ кръчма на кръчма. Пиянитъ сж особено чувствителни и ржката сама влиза въ джеба при вида на одърпанъ човѣкъ. Понѣкога просекътъ подскача, за да помогне на пияния да слезе отъ файтона и тогава той получава още по голѣма сума.

За просидитъ нощта е сжщо така доходна, както и за съдържаелитъ на ресторанти.

Въ малкото кафене, което собствено може да се нарече само кафене въ кавички, се срещатъ презъ ноцитъ просидитъ не за оргии, а за сѣлки. Тука слѣпийтъ си търси водачъ, неутошима въдовца — чифтъ деца, които могатъ да брътвятъ, но не умеятъ още да разговарятъ.

Главното мѣсто на просидитъ въ Виена е Пратера. Тамъ вечеръ просидитъ присрещатъ двойкитъ съ зловещъ смѣхъ или заплашвания и получаватъ „хonorara“ си.

Много просидитъ иматъ свои определени мѣста, на които стоятъ съ години. Единъ стои на своята жгълъ въ Виена цѣли 46 години, а другъ 30.

Има сжщо така едно разпределение на районитъ за просене. Пази Богъ единъ да заеме областта на други! Ако нѣкой не се подчинява на това незаконено постановление — на борсата го научаватъ много добре какъ да се държи и какъ да спазва неписанитъ просидитъ закони.

И почесвайки се по гърба, виновникъ не смѣ да отиде въ полицията и да се оплече за нанесения му побой. Просидитъ си иматъ своя полиция и свои сждии, които прилагатъ законитъ и налагатъ наказанията.

Исторически анекдоти

Веднажъ, въ единъ провинциаленъ градъ, Пушкинъ влѣзълъ въ една книжарничка и попиталъ за последното издание на „Евгений Онегинъ“. Книжарътъ поискалъ много висока цена. Пушкинъ се възмутилъ.

— Вие пили ли сте нѣкога чай безъ захаръ? — попиталъ книжарътъ.

— Не, отговорилъ Пушкинъ, това е съвсемъ невкусно.

— Тогава идете си у дома, налейте си чаша чай безъ захаръ, пийте и четете тази книжка; вамъ ще ви бжде тъй сладко, като че пиете чай съ захаръ.

Веднажъ Моцартъ заявилъ на Хайднъ, че е написалъ най-трудното въ музикалната техника произведение за пиано. Заинтересуванъ Хайднъ седналъ да го изсвири, но за свое голѣмо удивление не намерилъ въ музикалното произведение нищо трудно.

— Прозволете — казалъ той — но какъ ще стане това? Съ дѣсната ржка свирите на най-високитъ ноти, съ лѣвата — басовѣтъ, а имате нота и по средата на клавиатурата! Това не е нѣщо трудно, но невъзможно за изпълнение!

Моцартъ се усмихналъ и седналъ на пианото. Като дошелъ до странната нота, той изведнажъ бързо се навелъ и я взелъ съ... носѣтъ си.

— Виждате ли — казалъ той — това е трудно, но възможно!

Не се бой

— Азъ не се боя отъ нашия началникъ. Всѣки день му противореча.

— Тѣй ли? Какъ?

— Много просто. Когато му подавамъ шапката, той ми казва „благодаря“, а азъ му отговарямъ винаги: „не струва“.

Бѣлата нощъ на червениятъ хусаръ

Алфонсъ Аля

Винаги съмъ се питалъ защо се наричатъ „бѣли“ онези нощи, които се прекарватъ вънъ отъ къщи. Азъ неотдавна прекарахъ една „бѣла нощъ“, но бихъ предпочелъ тя да бѣше черна.

И все пакъ, когато се върнахъ въ къщи, вратеря ме поздрави нѣкакъ чудно, сѣкашъ искаше да ми каже: — Карай, керей, младе! Краткъ е животъ.

А въ ежщностъ азъ... Но нека вървимъ по редъ.

Трѣбва първо да ви кажа, че азъ отъ известно време съмъ влюбенъ. Влюбенъ, какво казвамъ? Не отчаяно, не, все пакъ, знаете, малко влюбенъ.

Това бѣше една млада давойка, съ много мило чело, покрито съ къдрици. Тя винаги седеше на прозореца, когато минавахъ.

Колкото пъти минавахъ край къщата ѝ, все ми се струваше, че тя ме гледа тѣй, като че ли ме познава. Усмивнахъ ѝ се веднажъ. Стори ми се — нали понѣкога човѣкъ му се сторва нѣщо — че и тя ми се усмихна. Решихъ, че трѣбва нѣкой денъ да се спра и заговоря съ нея.

Научихъ, че тя е омъжена за единъ господинъ, директоръ на една фабрика за картеници.

Тоя господинъ всѣка вечеръ около 6 часа излизаше отъ къщи, отиваше въ клуба, и се връщаше късно презъ нощта.

— Много добра, рекохъ си. Тъкмо това ми трѣбна.

Тѣй мина известно време. Бѣхъ покаянъ веднажъ на единъ мисковъ балъ. Знае се, че азъ имамъ широко въображение, затова приятелитъ ми ми казваха: гледай да намеришъ нѣкакъ оригиналенъ костюмъ!

Още сутринтъта азъ се преоблехохъ като „червенъ хусаръ отъ Монако“.

Ще ми кажете, че въ Монако нѣ-

ма червени хусари, а и да има — тѣ сж цивилини.

Знамъ това по-добре отъ васъ, но фантазията оправдава всичкитъ не-точности.

Оглеждайки се въ огледалото, говорехъ самъ на себе: „Е, колко ми прилича да се развъртя около тази хубава госпожа!“ Тя нѣма да може нищо да откаже на единъ червенъ хусаръ, тѣй добре облеченъ!

Между насъ казано, азъ наистина бѣхъ великолепенъ въ този костюмъ. Вечеряхъ рано... Добре се нахранихъ за да добия сила и пийнахъ малко, да имамъ по вече куражъ.

Поставихъ си коланя, защото, разбира се, имахъ сабя и бѣхъ готовъ за нападение.

Когато стигнахъ до къщата на моята съблжана, видѣхъ мжжтъ ѝ да излиза.

Добре... Пропустихъ го да мине, вмѣкнахъ се въ вратата и започнахъ да се качвамъ по стлбитъ бавно, поради шумътъ на шпоритъ, на които не бѣхъ привикналъ.

Дръпнахъ единъ сѣрнешки кракъ, който служеше като дръжка на звънецъ.

Чухъ леки стѣпки задъ вратата. Отвори се... Това бѣше тя, моята малка красавица. Казвахъ ѝ...

Наистина какво ѝ казахъ? Знаете, въ такива моменти човѣкъ казва това, което му дойде на ума, а десетъ минути по-късно и да го убие — не би могълъ да ви повтори какво е казалъ.

Но затова пъкъ много добре помня, че тя ми отговори сърдито: Вие сте лудъ, господине! Моя мжжъ веднага ще се върне... Ето, азъ чувамъ стѣпките му.

И хлопна вратата подъ носѣтъ ми. Наистина, нѣкой се качваше по стлбитъ съ тежки крачки, страшитъ крачки на безсърдеченъ мжжъ.

Макаръ да бѣхъ червенъ хусаръ, сърцето ми започна силно да бие.

— Имало е единъ много простъ начинъ да се измѣкна изъ особеното положение, ще ми кажете вие. Могълъ съмъ просто да трѣгна по стлбитъ и да си излѣзя. Но както хубаво е забелѣзълъ единъ английски философъ, нѣй-проститъ мисли идатъ въ главата на човѣка последни.

Всичко тогава ми дойде на ума, освенъ да се измѣкна. Въ единъ моментъ искахъ да извадя саблата и причакамъ съпругтъ юнашки.

— Това би било глупаво и би ме компрометирало! — си помислихъ азъ. А човѣкътъ бърже се приближаваше.

Изведнажъ забелѣзахъ една млада жена, която въ първия моментъ не видѣхъ. Вратата бѣше имитация на мраморъ, художествено изработена. Нѣмаше време за естетически наслаждения. Отворихъ вратата и влѣзохъ вътре, безъ да мисля кжде отивамъ.

Наистина критическиятъ моментъ. Мжжтъ се бѣше изкачилъ по стѣпалата. Азъ чухъ обръщането на ключътъ въ бравата. Вратата се отвори и затвори и най-сетне азъ можахъ да отидѣмъ.

Дойде ми тогава на умъ да разгледа въ отделението, въ което потърсихъ спасение. Обзалагамъ, се че не бѣхте познали какво е било моето скривалище.

Познахте ли? Не! Азъ ще ви кажа. — Клозетъ. Полека, безъ шумъ, натиснахъ дръжката на бравата и блѣснахъ вратата... Не се отвори.

Натиснахъ по-силно... Даже и не помръдна.

Блѣснахъ съ всички сила. Вратата си оставаше затворенъ, сѣкашъ имаше основателни причини да не се отваря.

Помислихъ си: „Дървото е набѣбиано отъ влагата.“ Подпрѣхъ я съ крака и започнахъ да я блѣскамъ съ всички сила. Напразно. Наистина това бѣше една здрава врата.

Една пълнена мисълъ мина презъ главата ми... Може би мжжтъ не забелѣзалъ, и разбралъ моето грѣшно намерение, ми е устроилъ такъ клопка.

Наистина, чудно положение за единъ червенъ хусаръ! И то въ една карнавална вечеръ, когато го чакатъ на балъ. Не, не, това не може. Отстранихъ отъ себе си тая мрачна мисълъ. А между това — вратата си оставаше неподвижна, като стена.

Мъртво уморенъ, азъ седнахъ — щастие е, че тамъ можеше да се седе — и започнахъ да чакамъ. Все нѣкой можеше да дойде да ме освободи.

Чухъ — на улицата весели звуци отъ трѣби, лонджийски рога, кларнети, а следъ туй страшитъ ударъ на часовника. Минавахъ часовете, а моя освободителъ не идваше.

Отъ време на време отчаяно ставяхъ, разкъсвахъ снагата си и блѣскахъ вратата, блѣскахъ, блѣскахъ...

Най-сетне изтощенъ се отказвахъ отъ борбата. Саблата ми тежеше. Откачихъ я, окачихъ я на куката и заспахъ. Тежкъ сънъ бѣше това. Цѣла нощъ ме ласка охлюви Уличниятъ шумъ бавно угасваше. Чувахъ се само единъ лонджийски рогъ, който свиреше нагдето далечъ.

Следъ това и той млъкна.

Пробудихъ се. Съзнавахъ се. Потъркахъ очитъ си и осетихъ светлината. Кръвта на червения хусаръ се запали въ мене. Бѣсно извадихъ саблата си и я забихъ въ вратата...

Останалото не смѣя да ви кажа. Помислете си какво говеда съмъ, какво голѣмо говеда, неподписано говеда! Идиотъ! Кратенъ! Цѣла нощъ съмъ блѣскалъ вратата навънъ... А тя се отваряла навънъ...

Прев.: Пазур.

Женитъ сж една приятна, често грациозна добавка въ живота и като такава често играятъ значителна роля въ живота на мжжа. Физическата слабостъ на жената често обяснява и моралната слабостъ. Съ женитъ човѣкъ никога не бива да е сериозенъ, защото тѣ не сж сериозни когато сж некрини. Тѣ бърже се влюбватъ и сж трагично върни, но това чувство у тѣхъ е преходно.

(Муселингъ).

Новини отъ четири реда

— Въ Бѣлградъ е била тържествено отпразнувана годишнината на пробиването отъ сръбските и сѫюзни войски на Солунския фронтъ.

— Въ Буда-пеща се е самоубилъ Густавъ Шенчере, 66 год., който на времето си се опитавше да докаже, че е наследникъ на австрийския тронъ.

— Въ Венеция сж започнали голѣмитѣ маневри на италианската флота. Маневритѣ ще продължаватъ нѣколко дни.

— Принцъ Каролъ е изпратилъ до майка си въ Ромжния писмо, въ което заявява, че е съгласенъ съ заповѣдта на баща си и няма да прави никакви възражения.

— Въ Лондонския метрополитенъ е била намерена зарядена бомба, която е трѣбвало да предизвика пожаръ.

— Въ Киевъ се е открилъ II-я конгресъ на хирурзите. Първиятъ докладъ е билъ прочетенъ отъ проф. Волковичъ.

— Въ Солеръ (Швейцария) сж арестувани 23 италиански комунисти, преминали нелегално границата и сж осъдени по на 2 м. затворъ.

— Въ Ромжния сж пуснати нови пощенски марки съ ликъта на малкия кралъ Михаилъ.

— Въ Адриатическо море е падналъ единъ сръбски хидропланъ. Петъ ученици отъ авиационната школа загинали.

— Въ Манчестеръ отъ пожаръ сж унищожени 12,000 бели памукъ. Загубитѣ сж 3 мил. франка.

— Професора отъ американския университетъ въ Ейлъ е изработилъ единъ филмъ, изобразяващъ историята на Америка.

— Въ Белгия е повдигнатъ въпроса за въвеждане особено налога на мжжетѣ ергени, на възраст отъ 25 до 60 год.

Съкровището на „Черния принцъ“

Въ Кримъ на Балаклавския заливъ работатъ днесъ японски водолази. Тѣ търсятъ златото на „Черния принцъ“, злато около което сж създадени толкова легенди и сказания. „Черниятъ принцъ“ е английски корабъ, пристигналъ въ Балаклава презъ време на Кримската война въ 1854 година.

Той донасялъ на войниците отъ обезпакъщата армия 500,000 фунта стерлинги (5,000,000 рубли) въ златни монети. Тѣзи пари немогли да бждатъ разтеварени на брѣга Презъ нощта на 14 ноември 1854 година край кримските брѣгове се разразила страшна буря. Отъ нея загинала цѣлата ескадра на обсадната армия, а въ това число и „Черниятъ принцъ“. Той загиналъ заедно съ хората и запаситѣ отъ злато, разбивайки се въ скалитѣ срещу генуезката кула.

Дълго сж търсили останкитѣ на „Черниятъ принцъ“. И едва въ 1925 година тѣ сж били открити отъ Д-ръ Павловский. Той командувалъ водолазната експедиция въ Черно и Азовско морета. Останкитѣ сж били намерени на сжщото мѣсто, гдето ксрабътъ се е разбилъ — стешу генуезката кула на 8 сажена дълбочина, между Шейтанъ даре и входа въ Балаклавската бухта. Въ продължение на 73 години отъ свлеченитѣ камъни е било образувано ново морско дъно на това мѣсто.

Тазъ година работата по издирването на „Черния принцъ“ сж били отдадени на концесия на една японска водолазна компания.

На 5 септември въ Балаклавския заливъ, японскитѣ водолази, търсейки златото на „Черния принцъ“, сж намерили на дълбочина 8 сажена една златна монета. На едната страна на монетата е вдълбано: „Георги IV. Британія. 1821 год.“, а на другата — единъ конникъ.

Монетата е намерена подъ камъни. Тя е първата намерена монета отъ златото, което цѣли 73 години е стояло на морското дъно.

По едно на седмица

Есень

Когато тази сутринъ Слънцето хвърли върху очитѣ ми шепи златна петна и ме пробуди отъ сънъ — азъ видѣхъ, че въ моята стая е влѣзла гостенка.

Тя бѣше застанала въ жгѣла до малката масичка и съ своитѣ блѣди ржце нареждаше въ вазата току що цѣфнали кървави и блѣди хризантеми.

— Коя си ти? — извикахъ азъ на непознатата. Тя ме погледна съ своитѣ дълбоки, влажни очи, които гърѣха отъ току що изплакани сълзи, и тихичко, като въздишка прозвуча нейниятъ гласъ:

— Есеньта.

— Но защо си дошла при мене въ тоя утринъ часъ, нечакана гостенко?

— За да ти донеса моятъ печаленъ поздравъ и да пробудя струнитѣ на твоята душа за да отекнатъ тжжнитѣ пѣсни на моето празнество, на което ще дойдатъ съ оброчени глави всички измамни, похулени, изстрадали, удавени въ скърби и разочаровани сърца. Кажй, че запѣ ли душата ти на моитѣ печаленъ празникъ? Виджъ, вънъ всичко е пссирнало, а дърветата се накичиха съ своитѣ злато-жълти огърлици и поспяха пжтя ми съ мъртвитѣ си листи... Ще запѣ ли?...

Азъ нищо не отвърнахъ. Но почувствувахъ какъ една блѣда, плаха ржка се плъзна по пазвата ми, разкѣса гърдитѣ ми и силно, до болка дръпна струнитѣ на моето смутено сърце.

И една бурна, като погребално ридание, остра, като пискъ на уплашена птица, песень бликна отъ гърдитѣ ми и изпълни моята малка стая, по стениитѣ на която Слънцето изписваше името си съ златнитѣ си прѣсти...

А вънъ... подъ прозореца се чуваха стжжикитѣ на хиляди мъртавци, и кѣнтяха, като ударитѣ на суха прѣстъ върху погребаленъ ковчегъ.

Празникътъ на Есеньта започваше... Пикадоръ

Манекени по влаковетѣ

Една голѣма лондонска модна фирма напоследкъ е намерила новъ начинъ за рекламиране на своитѣ тоалети. За целта се изпращали хубави манекени по влаковетѣ, които се разхождали изъ вагонитѣ и демонстрирали скжжитѣ костюми на фирмата, предлагайки адреса ѝ и цената на костюма. Дамитѣ манекени пжтуватъ въ специални отделения на влака и презъ време на движението му се преобличатъ по нѣколко пжти.

Знаете ли, ...

... че въ Копенхагенъ се е извърнала научната експедиция на арктическия изследовател Д-ръ Кокъ и неговитѣ съветници — английскитѣ геологъ Харилъ и датския геологъ Розенкранцъ. Експедицията е изследвала още неизвестни до сега части въ Гренландия а е намерила тамъ изкопсими палми, които показватъ, че нѣкога въ Гренландия е господствувалъ тропическия климатъ.

... че единъ южно американски златотърсачъ въ окръга Лихтенбургъ изпадналъ въ такива нужди, че за оправяне на финанситѣ си решилъ да продаде своята жена. Сделката била сключена съ единъ отъ приятелитѣ на злополучния несретникъ, при съгласенето на самата „стока“. Купувача заплатилъ за жената 10 английски фунта и единъ товаренъ автомобилъ. Следъ известно време, обаче, жената се върнала пакъ при мжжътъ си. Тогава купувача си помислилъ обратно паритѣ и автомобилъ, но продавача отказалъ да му ги върне, подъ предлогъ, че той не могълъ да разполага съ волата и дѣйствиетата на жена си. Полицията, къмъ която се обрналъ измамения, го посѣветвала да се отнесе къмъ сжда и заведе граждански процесъ.

... че близо до Упсалъ (Швеция) въ мѣстната болница било заведено едно дете, умиращо отъ хапането на гадове. Когато всички средства за спасението му се указали безрезультатни, ршило се да се прибѣгне до преливане на кръвъ. Майката на детето предложила своята кръвъ и детето било спасено.

... че единъ туристъ, който пжтувалъ къмъ върха Монте Морелло (близо до Флоренция) билъ нападнатъ внезапно отъ единъ огроменъ орелъ. Следъ дълга борба туркста успѣлъ да убъ хищната птица.

Колона за жената

Смъртта на една знаменита жена. Фаталното предсказание.

Въ живота има много чудни, таинствени и необясними нѣща. И колкото и да ги отричатъ трезвитѣ реалисти, много случаи говорятъ съсемъ друго.

Нѣщо таинствено е имало и въ живота на трагично загиналата миналата седмица въ Ница пречута на времето си балерина Изидора Дънканъ.

Това е било отдавна. Млада, весела и безгрижна, още въ началото на своята сценична кариера, когато е жънала блѣскиви успѣхи за своята пластична игра, Изидора Дънканъ стояла предъ автомобилъ си въ Булонския лѣсъ на Парижъ. При нея се спрѣла една гърбава старица, която е волила за ржка малка черноска девойка, продаваща дѣхави теменуги. Девойката педала на таицйорката букетъ отъ хубавото пролетно цѣтѣ, а старицата втренчено я загледала въ очитѣ ѝ и казала:

— Хубавице, пазй се отъ тази страшна маши-а, предъ която стоишъ! Изидоръ Дънканъ, разбира се, бърже забравила и старицата, и нейното предсказание, и черноската девойка съ теменужкитѣ, и продължила да живѣе тъй, както сърцето ѝ искало. Успѣхътъ замаялъ мозжикътъ ѝ. Пластичната ѝ игра привличала мѣса свѣтъ и Дънканъ пжтувала отъ градъ на градъ, отъ държава въ държава.

Минала една година.

Въ Парижъ, единъ есенейъ день, въ затворенъ автомобилъ се разхождали двѣтѣ ѝ деца съ гувернантката си. Хубаво момче, и хубаво момиченце. Нищо не е предсказвало нещастие. Но на единъ завой де кѣятъ на Сана моторътъ се откъзалъ да слуша шофьора и автомобилътъ съ страшна бързина се сгро-

молясалъ въ реката. Тамъ намерили смъртъ си и двѣтѣ деца на Дънканъ и гувернантката имъ.

И предъ това нещастие Изидора си спомнила за странната бабичка отъ булонския лѣсъ. Спомнила си, но продължила и за напредъ да си служи съ автомобилъ!

Ново сж изминали години.

Екцентрична, търсеща нови удоволствия, Дънканъ е обиколила свѣта и нѣй сетне, въ стихията на руската революция попада въ Москва. Тамъ тя се запознава съ младитѣ съветски поети и остава очарована отъ найинтелигентния и най-силния отъ тѣхъ Сергей Есенинъ. Тя го отвежда съ себе си въ салонитѣ на американскитѣ милиардери въ Съединенитѣ щати, представя го за свой мжжъ, но скоро раздора между тѣхъ настава. Есенинъ се връща въ Русия и свършва съ самоубийство.

Дънканъ е отново въ Парижъ. А сетне заминава за Ницъ. Тя се готви да излезе на разходка съ автомобилъ. Една стъ нейнитѣ приятелки, предчувствайки нѣщо лошо, я моли да се не качва на стрѣшната кола. Дънканъ се усмихва, пристѣпва къмъ колата, шофьора запалила автомобилъ. Несчаяно шарфътъ, зѣмстанъ около шията на Дънканъ, пада между колелата на автомобила, замотава се и Изидора пада одушена.

Дали си е спомнила въ последния моментъ тя за фаталното предсказание на старицата и за черноската девойка съ теменужкитѣ?...

Любовта не бива да се смѣта като единствено условие за бракъ, защото физическото влечение, което се наричъ любовъ, е краткотрайно. Бракътъ трѣбва да бжде една трайна и сериозна връзка между мжжъ и жена. Трѣбва да се насърчаватъ женитѣлитѣ между предста- вители на разни народи.

(Мусолини).

Новата тайна за подмладяването

Проф. Францискъ Тобаръ, заемащъ катедрата по философия въ Вашингтонския университетъ, е излѣзълъ въ ню йорскитѣ вестници съ интересни изявления, които не сж лишени отъ романтика.

Преди две години, работейки въ библиотеката на лиежкия университетъ, професорътъ намерилъ единъ страненъ пергаментъ, криещъ въ себе си тайната на подмладяването и дългия животъ.

— Азъ виждамъ — казва професора, приближаването на деньтъ, когато ще докажа на свѣта, че може да се достигне преклонна възраст, безъ всѣкакви физически неприятни явления. Методътъ на подмладяването, който азъ ще предложа, само отчасти свързанъ съ медицината, е билъ известенъ на много първобитни народи.

Проф. Тобаръ казва, че не е публикувалъ до сега старинния ржкописъ само по тѣзи съображения, че е билъ длженъ окончателно да провѣри метода, заключенъ въ него. Но за опити въ тая насока се удаватъ само лица на възраст отъ 50 — 60 години, организма на които обладава определени свойства, и не боледува отъ никакви хронически болести. Професорътъ е произвелъ своитѣ много успѣшни опити надъ 1600 лица, но до сега не е намерилъ таквъ, който да отговаря на всички условия, и който той би могълъ да покаже на свѣта, като неопровержимъ примѣръ за правилността на своята система.

Историята по намирането на старинния документъ е много романтична. Професорътъ разказва, че документа е билъ нѣкога откраднатъ отъ Ватикана и пренесенъ въ Лиежъ. Професорътъ го намерилъ съвършено случайно средъ ржкописитѣ не вписани въ каталога, като такива безъ ценностъ. Авторътъ на ржкописа не е показанъ. Той се базира на единъ стариненъ папирусъ изъ най-славната древностъ на александрийската библиотека, въ който се съдържало подробно описание на метода, представляващъ тайна. Известна само на висшитѣ жреци. Авторътъ на ржкописа възпроизвежда текста на древния папирусъ въ латински преводъ и твърди, че е изпробвалъ този способъ на стотина лица.

Отстраняването на явленията, свързани съ старостта, става чрезъ нѣкакви жлези, свързани съ грѣбначния стълбъ.

— Това не е продължение на живота и не е изкуствено възвръщане къмъ сексуалната деятелностъ, до каквито резултати достигатъ Вороновъ и Цайнахъ, това е лечебенъ методъ, който, приложенъ отъ човѣка, довежда до неговото дълголѣтие. За пълно съвършенство той трѣбва да се прилага още отъ младитѣ години. И тогава човѣкъ ще достигне преклонната възраст въ пълния разцвѣтъ на своитѣ сили.

— Азъ бихъ могълъ — заключава професорътъ, отъ публикуването на своятъ латински ржкописъ да спечеля много хиляди долари, но азъ не преследвамъ лични цели, а работа за интереса на науката.

Една драма на ревността

Миналата седмица работника Полъ Жоли тежко ранилъ своята жена, а следъ това се застрелялъ самъ. Драмата се е разиграла на почвата на ревностъ. Г-жа Жоли, съвсемъ младя жена, два пжти напушала своятъ мжжъ, и той заявилъ предъ приятелитѣ си, че ще ѝ отмжсти. Въ деньтъ на убийството той отвелъ своето две годишно дете, момиченце, у единъ свой приятелъ, трѣгналъ за фабриката, но по пжтя срещналъ случайно невѣрната си жена и я отвелъ въ единъ ресторантъ. Следъ нѣколко минути, въ сепарето, гдето влезли се разнесли четири вистрела. Когато лакеятъ изтрчалъ, тежко ранената жена лежала на пода, а редомъ съ нея — трупътъ на убиеца. На масата била намерена записка: „Азъ отведохъ детето си у свой приятелъ. До виждане, другари!“. .

Положението на Г-жа Жоли е безнадежно. Куршумитѣ попаднали въ вратътъ ѝ, гърдитѣ и стомаха ѝ.

